

Nummer 6	15. Marts 1911	60. Aargang

Bibelen og Mormons Bog.

—

„Ægypten og Israel" er Navnet paa et Værk i to Dele af Willis Brewer. I første Del søger han at klargjøre de ældre Folkeslags Indflydelse paa den hebræiske Historie og den jødiske Religion; i anden Del behandler han Jesus af Nazareth. Men hele Bogens Hensigt er at vise, at man ved Hjælp af Historien ikke kan bevise Ægtheden af enten det Gamle eller det Ny Testamente.

Der findes en temmelig stor Del Literatur, som er hædret med Titelen „højere Kritik", og som benægter, at der ligger noget historisk til Grund for den hellige Skrift; men Willis Brewer gaar endnu videre end den „højere Kritik", idet han siger: „Der findes ingen Monumenter eller Inskriptioner, oprindelige eller fremmede, der kunne anvendes som paalidelige Beviser for Ægtheden af den Serie af Tildragelser, der fremføres i de hebræiske Optegnelser." Han paastaar derfor, at de som en Følge heraf kun ere allegoriske. Men er det Sandhed, at der ikke findes hverken Monumenter eller Inskriptioner, som kunne konstatere Ægtheden af de hebræiske Skrifter? Lad os se: I 1883 opdagedes nær Bubastis i Ægypten Levningerne af nogle store Hvælvinger, der en Gang i Tiden havde tjent som Kornlager. Af Inskriptionerne, som man fandt der, fremgik det, at Stedets Navn var Pithom, et af de Steder, som i Anden Mosebog omtales, at Israeliterne byggede for Farao, medens de vare i Trældom, da Ægypterne „gjorde dem deres Levned beesk med haard Trældom i Ler og i Tegl". Ved fortsat Undersøgelse fandt man,

at de lavere Lag af Murene vare opførte af Mursten, som indeholdt Straa, medens de mellemste Dele af Murene vare opførte af Mursten, som lagdes i Stubber uden Straa, og de øvre Lag bestode af Mursten uden Straa. Sammenlign dette med Mose Beretning og se, hvordan det stemmer overens i hver Enkelthed.

Bibelen omtaler, at Hetiterne beboede en stor Landstrækning mellem Libanon og Eufrates. Uvidenheden har spottet denne Meddelelse, og Lærde have betvivlet, at der nogensinde har existeret et saadant Folk. Hvor forundret blev man derfor ikke, da der blev fundet hetitisk Billedhuggerarbejde i rige Mængder fra Kadesh i Syrien mod Vest til Lydia og mod Nord til det Sorte Hav helt forbi Marsovan. Det er nu godtgjort, at Hetit-Civilisationen udøvede en meget stor Indflydelse paa den Civilisation, som udviklede sig hos Grækerne og i det vestlige Lilleasien. Endnu saa sent som i 1904 fandtes der store Lærde, som udtalte deres Mistillid til Bibelens historiske Paalidelighed angaaende det nævnte betydningsfulde Folkeslag.

I Aaret 1887 opdagedes der en underfuld Samling af Tavler i Tel-el-Amarna, et afsidesliggende Sted paa Nilens Østside. De vare dannede af Ler og beskrevne med Kileskrift af samme Art som den, der er funden i Babylon. Det viste sig at være en Samling Breve til Ægyptens Konge, skrevne mange Aarhundreder før vor Tid. Mange af dem vare fra Konger og Fyrster i Babylonien, andre fra ægyptiske Generaler og Krigsførere i Syrien og Palæstina, der alle søgte at holde deres respektive Fæstninger og Stillinger mod Ægyptens Fjender. Opdagelsen af disse Breve kom som et Lynglimt over den videnskabelige Verden, eftersom den aabenbarede den vigtige Sandhed, at Skrivekunst allerede paa den Tid var kjendt, hvorfor det vilde have været ganske uhørt, om de betydelige Begivenheder i Israeliternes Historie ikke vare blevne nedskrevne.

Disse Tel-el-Amarna Breve høre til de mest interessante literære Fund, der nogensinde ere gjorte. Af dem fremgaar det, at en ægyptisk Farao var en Slægtning af den babyloniske Konge, og at en af de ægyptiske Prindsesser sendtes til Babylonien for at blive Kongens Hustru. Ligeledes, at Kongen af Babylon gav Ægyptens Farao en af sine Søstre til Hustru. En Del af Brevene handler om Medgiften til de to Kongehuse ved de indgaaede Giftermaal. Et meget fortroligt Forhold synes at have existeret mellem Ægypten og Babylonien.

En Del af Brevene er fra en Officer ved Navn Ribaddi, som klager over, at hans kongelige Herre ikke sender ham den fornødne Undsætning til at holde en borteliggende Provinds. Han forlanger flere Soldater, mere Proviant og flere Penge. Han klager ogsaa over de Skurke, der omringe ham og udgive sig for Venner, men ere Fjender. Det fremgaar af Brevene, at Kongens Svar gik ud paa, at han skulde slaas mere og

skrive mindre. Konklusionen af denne Korrespondance er, at Ægypten tabte sit Greb paa Palæstina, og at Syrien tabte i sin Kamp mod Hetiterne og andre Nationer, saa at Vejen paa den Maade beredtes for Israeliterne; de undkom og toge Kanaans Land i Besiddelse, hvilket vilde have været umuligt, hvis Ægypten havde beholdt sin Magt over Landet. Og da Israels Børn kom ind i det forjættede Land, var der ingen stor Militærstyrke at overvinde, kun nogle uenige Stammer. I Brevene findes Navnene Damaskus, Sidon, Lachis, Ashkelon, Gaza, Joppe og Jerusalem. Et af Brevene, der bekræfter Bibelens Beretning, lyder saaledes:

„Til min Herre, Kongen: — Abd-hiba, din Tjener. For Kongen, min Herres Fødder falder jeg syv og syv Gange. Se den Handling, som Milki-il og Suardata have udført imod Herrens — Kongens Land! De have lejet Stridsmænd fra Gazri, fra Gimti og fra Kilti, og de have taget Rubuti Land. Kongens Territorium er tabt til Habiri. Og se nu, en Stad i Jerusalems Territorium, kaldt Bit-Ninib, er falden i Folket af Kiltis Hænder. Lad derfor Kongen laane Øre til hans Tjener Abd-hiba og sende Tropper, saa jeg kan gjenerobre Kongens Lande. Thi kommer ingen Tropper, ville Kongens Lande erobres af Tabiri. Disse ere de Handlinger af Suardata og Milki-il . . . . og lad Kongen vaage over hans Lande."

Dette er et meget interessant Dokument. Det viser, som før nævnt, at Ægypten taber Grebet mod Nord. Tilfældigvis mærke vi os Udtrykket „Jerusalems Territorium", hvilket fuldstændig svarer til et, som findes i Mormons Bog, hvor det kaldes „Jerusalems Land", hvilket Udtryk meget ubarmhjertigt og overmodigt er bleven kritiseret, fordi Jerusalem kun er kjendt som en Stad. Af disse Tel-el-Amarna Breve fremgaar det, at Navnet Jerusalem anvendtes baade om et Territorium og om en Stad, og Rigtigheden af Mormons Bogs Udsagn er derved konstateret.

I Første Mosebog læse vi, at Amraphel, Konge af Shinar, og hans Forbundsfæller førte Krig med visse Konger. Nogle Lærde have ment, at disse Konger kun vare mytiske; men det er nu godtgjort, at Amraphel er identisk med Hammurabi, hvis mærkværdige Lovbog for kort Tid siden blev funden ved Susa af De Morgan. De babyloniske Konger regjerede over Landene omkring det Døde Hav i 12 Aar; saa udbrød der et Oprør, og Chedorlaomer og hans Allierede stødte sammen med Oprørerne i Sidims Dal, hvor de fuldstændig overvandt dem. Lot var blandt de Fangne og vilde være bleven bortført til Babylonien, hvis ikke Abraham havde forfulgt og overvundet dem ved Damaskus.

Det vil være let at fylde et helt Bind med Beviser, samlede fra senere Aars Fund og Undersøgelser, for Biblens historiske Ægthed; de foran nævnte afgive Prøver paa Bevisernes Art. Biblens Modstandere have ogsaa nævnet følgende ægyptiske Skikke som Tegn paa dens Upaa-

lidelighed; Æselhold, Gildinger, Brugen af Vin, som Herodot siger blev tilberedt i Ægypten, Ringe og Prydelser, Skikken at sidde ved Borde etc.; men de ere nu alle bekræftede ved moderne Opdagelser; paa mange af Monumenterne findes der nemlig Billeder af Gildinge, Kjøgemestre og Scener af Selskabslivet, som Biblen netop omtaler. At Faarehyrder bleve behandlede med Foragt, og at Udlændinge bleve naturaliserede ved at iføre sig ægyptisk Lintøj, er nu en fastslaaet Sandhed.

Hvad angaar det Ny Testamente og den antagelige nye Udtalelse af Jesus, som sagdes at være funden i Ægypten for nogle Aar siden, da er der ogsaa fundet Beviser paa Evangelistens Sanddruhed, og de hjælpe betydeligt til at bilægge Striden om, hvorvidt Jesus af Nazareth var en allegorisk Karakter og ikke en virkelig, og hvorvidt hans Levnet og Historie kun var Opspind af en langt nyere Tid end den, hvori han antages at have levet. De Optegnelser, hvori disse Udtalelser og Beretninger ere fundne, stamme uden Tvivl fra det 3. eller 4. Aarhundrede. De bevise tydeligt, at Jesu Lærdomme, apokryfiske eller authentiske, allerede paa den Tid bleve opbevarede og betragtede som værdifulde Rigdomme.

Den Tanke gjør sig her gjældende, at hvis der endnu findes Lærde, som betvivle Sandheden af Biblens historiske Ægthed til Trods for de overvejende Beviser fra Videnskabens Felter, og som endnu anse den som en Myte, en Allegori og Hedendom, hvorledes kunne vi da forundres over, at Uvidenheden vægrer sig ved at betragte Mormons Bog som en paalidelig Historie. Men Beviserne for denne Bogs Ægthed ere i deres Natur paa flere Maader forskjellige fra dem, som Videnskaben har fremført i Bibelens Favør; thi videnskabelige Undersøgelser paa det amerikanske Kontinent ere endnu ikke naaede langt nok frem til at tale med saa stor Vished angaaende dette Spørgsmaal. Dog har Mormons Bog et stort og uforkasteligt Bevis for sin Ægthed, som Bibelen helt mangler, og det er Vidnesbyrdet fra de Vidner, som saa' Engelen og de originale Plader i hans Besiddelse; dette Vidnesbyrd kan ikke forkastes; det vil kunne staa sin Prøve for enhver juridisk Domstol over hele Verden. Vidnernes Karakter og de Omstændigheder, under hvilke Vidnesbyrdene bleve givne og Gang paa Gang gjentagne og bekræftede, ikke mindst Profetens Karakter og Vidnesbyrd og hans Blod som et Pant og et Segl paa hans Vidnesbyrds Ægthed, er en Klippe, mod hvilken Vantroens og Tvivlens fraadende Bølger spaltes og tilintetgjøres. Læg saa hertil det Aandens Vidnesbyrd, der i Dag fylder hver Sjæl, som i Alvor og Oprigtighed har søgt Kundskab og Sandhed. Disse Beviser ere af den Natur, at Ingen, som ønsker Sandhed, behøver at søge forgæves efter den „kostelige Perle“. (Deseret News.)

Vor civile og religiøse Arv.

Tale af Præsident Joseph F. Smith i Tabernaklet Søndag den 29. Juni 1910.

Jeg har glædet mig særdeles meget ved de udmærkede Taler, som vi allerede have hørt, og imedens jeg har lyttet til dem, er mit Sind bleven paavirket af den Tanke, at vi siden Kirkens Organisation ikke have nydt saa stor Frihed som nu til Tanke og Handling; Frihed til at dyrke Gud i Overensstemmelse med vor Samvittigheds Bydende; Frihed til at proklamere vor Tro og vore Lærdomme overalt. Disse Reflektioner opfylde mit Sind; men det falder maaske besynderligt, naar jeg siger, at jeg, omgiven af Frihed og Fred for Individer og Kommuner og for hele Kirken, alligevel ængstes ved Tanken om, at der netop heri mulig skjuler sig en meget alvorlig Fare for de Sidste-Dages Hellige. Jeg kan maaske ikke udtrykke de Tanker og Følelser paa en Maade, saa I kunne fatte det, jeg mener; men jeg vil forsøge i Korthed, om end paa en ufuldkommen Maade, at fremsætte min Opfattelse:

Vi staa ikke i Dag Ansigt til Ansigt med en haardnakket og ubarmhjertig Fjende, som truer med at ødelægge vor Frihed og Ret for derpaa at bringe os under Trælleaag; vi føle, at vi nyde Fred med Verden — med vore Modstandere saavelsom med hverandre indbyrdes.

Vil nu dette i alt Fald i nogle Tilfælde ikke let kunne bevirke, at vi afføre os vor Rustning, lægge vor Religion til en Side og paa en vis Maade slappes i vor Energi for det Gode, eftersom Modstand ikke længere kræver Anvendelse af de Gaver og Evner, som Herren har skjænket os?

Jeg mindes netop et Tilfælde, som jeg oplevede, da jeg endnu kun var en Dreng. Jeg besøgte en Dag en Mand, et Medlem af Kirken og i Forfølgelsernes Dage en tapper Forsvarer af Mormonfolket mod Pøbelvold og Uddrivelse fra Illinois. Denne Broder hørte til min Slægt, og jeg kom derfor i Familiens Hjem. Naar han var hjemme ved Aftentid, sagde han ofte til Familien: „Gaa til Sengs, gaa til Sengs! Vi have Intet at bede om i Aften, eftersom vi have Alt, hvad vi kunne ønske os. Vi have Føde og Klæder og et godt Hjem at bo i. Vi have Fred med Verden, vore Bønner ere blevne besvarede, og vi have ingen Grund til at forlange mere." Om Morgenen, da vi sad ved Frokostbordet, sagde han: „Lad os tage for os og spise; Brødet er bleven velsignet i Meltønden; vi have ingen Grund til at bede om flere Velsignelser, da vi allerede ere saa rigeligt velsignede, og vi have allerede haft Lejlighed til at takke derfor; thi vi have allerede modtaget det; vi nyde det, og hvad mere behøves?"

Saaledes gik det Maaltid efter Maaltid baade Morgen og Aften. Ingen Tak og Pris til Gud for alle de gode Ting, de havde modtaget

ved hans Godhed og Naade; men alle disse Velsignelser vare oversete og tilsidesatte og forglemte, fordi de allerede havde dem i deres Besiddelse.

Nu nyde vi Fred; men paaskjønne vi den? Gjøre vi vor Del for at vedligeholde den? Ere vi taknemlige for den? Erkjende vi, at det er Guds naadefulde Styrelse, der har givet os denne Fred og denne uvurderlige Frihed, som vi nyde i fuldt Maal i dette herlige og velsignede Land, til hvilket Gud har ført os? Heri bestaar nemlig efter min Mening Faren. Nu have vi Overflod; Ingen, i alt Fald kun meget Faa, mangle det Fornødne; thi paa en eller anden Maade gjøres der Udvej for at afhjælpe deres Mangel, som efterleve Guds Bud. Der behøver ikke at findes hungrige Folk imellem os; Betlere findes ikke blandt dette Folk. Der findes en Del Gamle, Skrøbelige, Krøblinger og Hjælpeløse blandt os, men disse tages der Vare paa; Størstedelen af os bo imidlertid i vore egne Hjem, og vi have Føde og Klæder og Livets øvrige Bekvemmeligheder, Nogle endogsaa Livets Luxus. Men netop i Besiddelsen af alle disse Bekvemmeligheder, som Herren har skjænket os, ligger Faren: at forglemme Giveren for Gaven. Ere vi ikke fristede til at blive slappe og efterladende i vore Pligter, naar vi have Alt og ikke synes at behøve at bede Herren om mere? Føle vi ikke nu i den store Frihed, vi nyde, at det ikke gjør saa nøje med Sabbatens Overholdelse, saa at vi tillade os at gaa paa Jagt og Fiskeri i Bjergene eller paa andre Fornøjelsesudflugter paa den Dag? Eller skulle vi vedblivende erindre vore Pligter, ære Hviledagen og helligholde den ligesaa meget, som om vi vare blevne nægtede den Frihed, vi nu nyde? Skulle vi vedblivende frembære vore Bønner Morgen og Aften og derved plante Aanden af Hengivenhed, Bøn, Paakaldelse og Taknemlighed i vore Børns Hjerter og vedligeholde den Følelse i vor egen Sjæl?

Dette, mine Brødre og Søstre, er Grunden til de Reflektioner, som jeg denne Dag har udtalt, medens jeg overskuer den Menneskemasse, som sidder foran mig i Dag. Jeg veed, at det er saare let at forglemme Herren i Overflødighedens Dage. Herren har selv sagt: „I Modgangs Dage søge I mig, men i Medgangs Dage forglemme I mig ganske.“ Heri ligger Faren, som jeg frygter; det er den, jeg advarer eder imod, mine Brødre og Søstre; jeg forestiller eder Vigtigheden af ikke at forglemme Herren, medens I have Overflod af hans Gaver, men snarere tjene ham bedre og ihukomme ham mere. Mange Mennesker leve saaledes, at de, naar der kommer Sygdom i deres Familie, næsten have forglemt, at Herren siger: „Er Nogen iblandt eder syg, han kalde til sig de Ældste i Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn, og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham.“ I Stedet for at gjøre dette er der Mange, som, naar de have Sygdom i Hjemmet, strax sende Bud efter en Læge. Dersom I have en Sygdom i eders Hjem, som I ikke kjende, med usæd-

vanlige og farefulde Symptomer, og som gjør Indtryk af at være af en alvorlig Beskaffenhed, da har jeg Intet imod, at I kalde paa en Læge, der kan sige, hvad det er for en Sygdom; men øv stadig Tro paa Gud, og hold eder til Herrens trofaste Løfter ved at administrere Evangeliets Ordinancer til den Syge og overlade Resultaterne i den Almægtiges Haand.

Jeg beder, at Herren vil velsigne eder, og at han vil hjælpe os til at velsigne og takke ham for vore Maaltider, som vi daglig nyde. Mindes I ikke, hvad Herren siger: „Jeg vil, at mit Folk skal spørge efter mig." Dette er altsaa en Befaling fra Herren. Lad os derfor søge efter ham. Lad os erindre vore Pligter mod Gud, og naar vi velsignes med Overflod, omringede af Frihed, Fred og Velstand, lader os da erindre ham, som med en saa naadig, rund og gavmild Haand gav os disse Velsignelser. Maa Herren velsigne Præsidenten over denne Stav og over alle de øvrige Zions Staver. Disse Mænd ere beskikkede til at præsidere, at raade, lede, lære og trøste. Maa de blive rigeligt velsignede til at bære det store Ansvar, som paahviler dem, at være Fædre for Folket og vise Raadgivere overalt, hvor de fremtræde, er min hjertelige og oprigtige Bøn i Jesu Navn. Amen.

Hvad traadløs Telegraf kan udrette.

Den 8. Februar sendtes der et Telegram fra en Station i San Francisco til Choshi Shimosa paa Kysten af Japan, en Distance paa 5,700 engl. Mil. Samtalen mellem de to Telegrafister holdtes ved Lige en Time. Dette er en ny Rekord for det hidtil kjendte af traadløs Telegrafi paa den Del af Kloden.

Telegrafisten i San Francisco kom ogsaa i Forbindelse med to af Pacific Mail Compagnis Skibe, „Manchuris", som befandt sig 3,295 Mile borte og paa Vejen til Hongkong, og „Korea" paa Vejen til San Francisco, 70 Mile nærmere. Begge Skibe sendte disse Depecher til den japanesiske Station og bad om Oplysning angaaende Vejrforholdene i Choshi Shimosa, hvilket de modtoge. De repeterede Depecherne for at se, om de vare korrekte. Instrumenterne arbejdede til Fuldkommenhed; hver Streg og Punkt i Signalsystemets Alfabet var distinkt og let at aflæse.

I Sandhed, det mest Utrolige finder Sted i vore Dage! Mon Ordet „umulig" skal blive umuligt i vort Glossarium?

Onsdag den 15. Marts 1911.

Tro og Subordination.

Et Tilfælde af militær Subordination i Tyskland har fornylig tildraget sig almindelig Opmærksomhed endog langt udenfor Landets Grænser, fordi det vedrører religiøse Spørgsmaal.

En ung Soldat, Medlem af Syvende-Dags-Adventisternes Samfund, nægtede paa det bestemteste at udføre nogensomhelst Tjeneste om Lørdagen, selv om Befalingen kom fra Armeens højeste Officer. Han blev anklaget, stillet for en militær Domstol og for Opsætsighed mod den militære Øvrighed idømt en Straf af $5^1/_2$ Aars Fængsel.

Den Sekt, Soldaten tilhører, tror fuldt og fast, at de ti Bud strengt paalægge alle Mennesker at helligholde Lørdagen som Sabbat. Dette er imidlertid en stor Misforstaaelse af Budet; thi Lørdag er ikke med et eneste Ord nævnt som Sabbat, men som „den syvende Dag“, og det kan formentlig ikke bevises, at den syvende Dag var en Lørdag i den mosaiske Uddeling. Dog paastaa Adventisterne, at Lørdag altid har været den syvende Dag og altid vil vedblive at være det, selv om vi samtidig have Søndag paa den ene Side af Kloden og Lørdag paa den anden.

Denne Opfattelse er saa meget mere besynderlig, fordi den samme Sekt tror paa Sandheden af det store Mirakkel, der omtales i Josvas Bog. Der berettes jo, at Solen stod stille en hel Dag paa Firmamentet, hvorved Ugedagene bleve helt forstyrrede efter Israeliternes Børns Udgang fra Ægypten. Thi dersom den Tildragelse foraarsagede, at to Dage bleve slaaede sammen til een fra Solens Opgang til dens Nedgang, saa maatte nødvendigvis den Dag, som var den første før Miraklet, blive den syvende efter Miraklet. Med andre Ord: Søndag og Mandag bleve forenede til Søndag; Tirsdag blev derved den anden Dag i Ugen, Onsdag den tredie, Torsdag den fjerde, Fredag den femte, Lørdag den sjette og Søndag den syvende. Dersom derfor Miraklet i Josvas Bog skal forstaas bogstaveligt, som det er skrevet, saa blive alle Ugens Dage helt forandrede fra deres vanlige Orden.

Underligt ser det ogsaa ud, at den unge Soldat, som tror saa stærkt paa det Gamle Testamente, saa langt som han kjender og forstaar det, ikke har studset, naar han læser om Jerichos Indtagelse under Ledelse af den store General for Herrens Hær, Profeten Josva, og ser, at denne virkelig udførte militære Pligter paa den syvende Dag; thi Gud selv befalede Josva at marchere omkring Staden een Gang hver Dag i sex Dage, men syv Gange paa den syvende Dag. Heraf maatte den unge Mand kunne se, at naar Profeten med væbnede Mænd og Præster paa

Herrens direkte Befaling udførte Felttjeneste paa alle Ugens syv Dage, saa behøvede han ikke at vægre sig ved at udføre den Tjeneste, som Militær-Reglementet i hans Fødeland krævede paa en Lørdag, som jo er en af Ugens syv Dage. Det er inkonsekvent haardnakket at hænge sig i Biblens Bogstav paa eet Sted, men totalt ignorere det paa et andet, hvor der maaske netop findes Forklaring af det Hele. Man kan paa den anden Side ikke undlade at beundre den unge Soldat for hans Mod og Resoluthed ved at være villig til at lide for sin Tro. Det er saadanne Egenskaber, der baade have skabt Martyrer og Banebrydere for Lys og Frihed.

I Amerika er det flere Gange hændt, at Militærautoriteterne have maattet behandle lignende Tilfælde, men de have som Regel gjort det med Takt og Hensynsfuldhed og søgt at fremkalde en Afgjørelse i den Anklagedes Favør.

Der fortælles saaledes om en Kadet i Søakademiet i Annapolis, som paa en iøjnefaldende Plads paa Væggen havde ophængt Herrens Bøn, rigt ornamenteret. Det var imod Reglementet; men han nægtede bestemt at tage den ned, endskjønt han vidste, at det kunde udlægges som Insubordination. De højere Officerer fandt det imidlertid betænkeligt at straffe en ung Mand, fordi han viste speciel Agtelse overfor den af alle Kristne saa højt skattede Bøn, og de lod Sagen falde. Den unge Mand fuldendte sine Studier; han fik en god Karakter og tjente Marinen længe og fuldt tilfredsstillende.

Et nyere Tilfælde angaar en Feltpræst, som fulgte den regulære Armee i Felttoget mod Spanierne paa Philippinerne; han forlod pludselig sin Kirke og bestemte sig til at prædike uden at tilhøre noget bestemt Samfund. Krigsministeriet omgik det ubehagelige ved Situationen ved at raade Præsten til at forene sig med et eller andet af de bestaaende Kirkesamfund, hvilket han ogsaa gjorde, og dermed endte Sagen.

I det militærgale Tyskland stille Forholdene sig helt anderledes. Enhver førlig Mand bringes til at tjene som Soldat og bøje sig for den militære Diktatur, uanset hvad han tror paa; men hvis lignende Tilfælde som de nævnte skulde indtræffe, vilde Militarismen i Tyskland blive endnu mere upopulær, end den er.

Syvende-Dags Adventister tælle ogsaa mange Tilhængere i de skandinaviske Lande og have uden Tvivl mange ærlige og oprigtige Sjæle i deres Samfund. Det betydeligste af deres Lærepunkter er Lørdagen som Hviledag; men dets Ledere stille sig overfor os med lige saa stor Bitterhed som de mange øvrige Religionssamfund, ja de have endog udgivet Bøger for at blotte Mormonismens Udskejelser og forkastelige Lærdomme.

Missionsnyheder.

Kongens Syn paa Mormonismen. Som bekjendt har der i Sverrig fundet en stærk Bevægelse Sted for at standse Mormonernes Missionsvirksomhed der. Denne Bevægelse hidrører væsentlig fra en svensk Missionsorganisation i de Forenede Stater, som altid har lidt af Storhedsvanvid, der bl. a. viser sig derved, at mange af dens ledende Mænd mene, at de have Eneret baade til Himmel og Helvede. Deres Galde mod Mormonerne er altid løbet over hos dem; nu er der planlagt et vældigt Felttog mod disse, og Sverrig er udset som godt Vand at fiske i. De begyndte med at rette grovkornede Insinuationer og Angreb mod Mormonfolket i Utah, som Svenskerne der ikke fandt sig beføjede til at lade forblive ubesvaret. (Nordmændene i Utah havde nemlig kort Tid før gjort noget lignende.) Et Massemøde afholdtes i Salt Lake City i December f. A., og en Indignationsprotest vedtoges og undertegnedes af mange af de fremragende Borgere for at overrækkes Kongen.

Til at udføre dette Hverv valgtes den svenske Missionspræsident Andreas Peterson og Stockholms Konferencepræsident C. A. Carlquist. Efter adskillige Omsvøb fik de endelig Audiens. Brødrene modtoges meget venligt af Kongen, som opmærksomt hørte paa Dokumentets Oplæsning og paa forskjellige Oplysninger, vedrørende Folket som et Hele; men han udtalte derpaa, at han Intet vilde gjøre til Støtte for deres Sag; „thi," sagde han, „alle Nationer søge at blive eder kvit, hvor kunne I da tro, at Svenskerne ikke ville gjøre det samme?"

Hs. Majestæt udtalte dog Ønsket om at blive lidt nærmere bekjendt med vore Lærdomme og tilkjendegav, at han var villig til at læse noget af vor Literatur, hvorfor en smukt indbunden „Advarsels Røst" vil blive ham tilstillet. Hans afdøde Fader, Oscar II, fik foræret en kostbar Mormons Bog paa Svensk, lagt i en elegant Onyxkasse, i Anledning af sit Jubilæum den 22. September 1897; den blev overrakt ham af Ældste J. M. Sjødahl fra skandinaviske loyale Mormoner i hele Utah.

Dagen efter Audiensen blev dennes Forløb og Dokumentets Indhold publiceret i alle Stadens Blade uden Kommentar. Hvilken Indflydelse denne Tildragelse vil have paa den offentlige Mening, vil Tiden vise.

Fra den islandske Missionsmark. Ældste Jacob B. Johnson skriver fra Reykjavik den 17. Februar til Missionskontoret bl. a. følgende: „Jeg har aflagt et Besøg i Hunavatnssyssel, hvor jeg har to Brødre og andre Slægtninge samt mange Venner. Jeg rejste dertil med Dampskib, en Distance af 200 Mile. Jeg havde en meget interessant Tur og blev vel modtaget overalt, men opholdt mig intet Sted længer end to Dage. Jeg fik Lejlighed til flere Steder at holde Foredrag om Utah og Mormonfolket og besøgte fire lutherske Præster, som til min behagelige

Overraskelse mødte mig med Venlighed og Velvillie, saa at der ikke var nogen Anledning til Disput eller Strid om Lærdomspunkter. Alle Møderne vare godt besøgte af pæne og andægtige Tilhørere, og flere Steder ledsagede man Sangen med Orgelmusik.

Tre Gange blev jeg indbudt til meget respektable sociale Møder for at tale. Og jeg kom netop i rette Tid til at overvære et ægte islandsk Bryllup, hvor min Nevø var Brudgommen. Han er en hæderlig, god ung Mand. Denne Rejse har taget 2½ Maaned, og jeg haaber, at noget af den Sæd, jeg har udsaaet, maa finde villig Jordbund; thi hele min Sjæl er fyldt med Kjærlighed til og Interesse for mine Landsmænd paa den ensomme Ø, der ligger i det nordlige Atlanterhav og har 75,000 Indbyggere.

Jeg havde til Hensigt at tage med Dampskib tilbage hertil, men da det var en hel Uge forsinket, besluttede jeg at gaa til Fods en smal Vej, som fører over en Bjergryg. Oppe paa Bjerget findes en ussel Hytte til Ly for Vandreren. Dagen var smuk, men det tøede, og Sneen laa meget højt paa Bjerget, hvilket forsinkede mig ikke saa lidt. Saa indtraadte der Kulde og haardt Vejr, og det var paa høj Tid, at jeg naaede Hytten, men der fandtes slet ingen Bekvemmeligheder — intet Brænde, Intet at gjøre Ild med og Intet at spise. Gjennemblødt til Skindet, som jeg var bleven af mine Strabadser, maatte jeg gaa frem og tilbage paa Gulvet for ikke at fryse ihjel, og i dette ufrivillige Opholdssted maatte jeg blive to Dage og to Nætter. Den følgende Dag var smuk og varm, den smukkeste, jeg har set her den hele Vinter, og jeg begav mig frejdig afsted; dog maatte jeg efterlade min Bagagebyldt i Hytten af Frygt for, at den skulde falde mig for tung. Efter 8 Timers haard Vandring kom jeg endelig lykkelig og glad til den første By, og efter et Par Dages videre Rejse naaede jeg atter Reykjavik.

Her findes ingen Hellige. En Gang i Tiden var der en organiseret Gren paa Vestmanøen; men jeg har ikke fundet nogen af vore Medlemmer. Jeg haaber, at min Drøm maa blive opfyldt; jeg drømte nemlig, at jeg organiserede en blomstrende Gren af Hellige her. Næste Uge tager jeg en Tur ud for at se til nogle Venner, som jeg venter snart ville forene sig med os. Jeg vilde megnt ønske, at jeg kunde faa nogle flere Medhjælpere herover — fra 10 til 20 — da her er en stor Arbejdsmark; Folket her forventer nemlig noget Nyt istedetfor de gamle, luvslidte Dogmer, som nu i Hundreder af Aar have staaet paa det samme Punkt uden ringeste Fremgang og uden Kraft i sig selv til at oplyse og gavne. Folket her er et rent og ufordærvet Folk, og med Hensyn til Ærlighed og Alvor er det vanskeligt at finde deres Lige. Min Medarbejder Holar Johnson er paa en anden Del af Øen, hvor han virker blandt Slægtninge og Venner, og vi have begge Haab om rige Frugter af vort Arbejde; men vi ere for Tiden de to eneste Missionærer paa Island."

Søndagsskolernes Program for April 1911.

1. Klasse.

10. Lektie: Pauli Omvendelse. Ap. Gj. 9. Kap.
11. Lektie: Kornelius og Petrus. Ap. Gj. 10. Kap.
12. Lektie: Ruth og Naomi. Ruths Bog.

2. Klasse.

10. Lektie: Joseph sælges af sine Brødre. 1. Moseb. 37. Kap. Tanker for Lærerne: Gud kan vende Ondt til Godt og beskytte dem, der elske ham.
11. Lektie: En Hebræer bliver Ægyptens Guvernør. 1. Moseb. 39. Kap. Tanker for Lærerne: Trofasthed vil altid modtage sin Belønning.
12. Lektie: Guvernør Joseph holder Fest. 1. Moseb. 42. og 43. Kap. Tanker for Lærerne: Herrens Veje ere forunderlige, saa at Sorg og Skuffelse kan bringe Glæde og Frelse.

3. Klasse.

10. Lektie: Nephiterne i Jakobs Dage — Sharem, Antikristen. Jakob 1: 7.
11. Lektie: Enos og hans Eftertrædere — Lamaniternes Forfald. Se Enos, Jaroms og Omnis Bog.
12. Lektie: Konger og Regenter i Nephis Land. Se Jaroms Bog.

4. Klasse.

10. Lektie: Athalia og Joas, 884—839 f. Kr. — Athalias Usurpation — den kongelige Familie myrdes — Joas frelses — Athalias Død — Ahabs ganske Hus udryddes — Elisas Død. 2. Kong. 11.—14. Kap.; 2. Krøn. 22.—23. Kap.
11. Lektie: Jonas Tid. 840—758 f. Kr. — Amazia — Edom indtages — Jerusalem indtages af Joahas — Profeten Jonas sendes til Ninive — Profetens underfulde Rejse — Guds Dom tilbageholdt. 2. Kong. 14: 23—29; 15: 1—7; Jonas 1—4. Kap.
12. Lektie: Profeten Amos, 810—785 f. Kr. Guds Straffedomme truer Syrien, Philistria, Tyrus, Edom o.s.v. — Aarsagen til Dommen over Israel — Israels Riges Udryddelse forudsiges — Amos Syn — en aandelig Hungersnød — Løfte om Oprettelse. Amos 1.—9. Kap.

Korrespondance.

Salem, Utah, den 27. Februar 1911.

Redaktionssekretær O. J. Andersen!

Kjære Ven og Broder.

Det var med Glæde, jeg forleden Dag modtog de første Numre af „Stjernens" 60. Aargang, og jeg maa af Hjertet ønske den samme Lykke og samme Held i det nye Aar, som den i saa lang en Aarrække gjennem mange prøvende Omvexlinger har nydt. Det er interessant ved Hjælp af den aarlige Rapport at iagttage den stadig stigende Fremgang, som Guds Værk gjør i de skandinaviske Lande, hvilket er et urokkeligt Bevis paa Sandheden af Herrens Tjeneres Udsagn, at mange af Israels Efterkommere have bosat sig i disse Lande.

Evangeliet skal prædikes i den ganske Verden som et Vidnesbyrd for alle Folk — til Hedningerne saavel som til den civiliserede Verden; men naar det lyder for Israels Øren og man ser deres Beredvillighed til at lægge gamle, unyttige Traditioner og fordrejede Lærdomme tilside og i oprigtig Enfoldighed antage den rene, aabenbarede Sandhed, da staar Frelserens Ord tydelig for os: „Mine Faar høre min Røst."

De tre lange Vintermaaneder ere jo nu snart tilende; nu længes vi — og jeg tror næsten alle — efter en behagelig Afveksling med en Aarstid, der har „Lægedom i sine Vinger".

Vi have haft fire Dødsfald i Salem i denne Maaned, hvorved det faldt i min Svogers (Andrew Iversons) og Søsters (Julie M. Iversons) tunge Lod den 4. ds. at miste deres 9-aarige Datter, Iris Lucile, af Lungebetændelse samt deres 4-aarige Dattersøn, Everett Gardner, af samme Sygdom (den 11. ds.). Med bedste Hilsen til Præsident Jenson og Medarbejdere sender jeg Eder alle mine bedste Ønsker.

John A. Olsen.

Kjøbenhavn, den 15. Marts 1911.

Missionspræsident Andrew Jenson!

Kjære Broder.

Konferencepræsident A. J. T. Sørensen modtog i sidste Uge en Skrivelse fra Ældsterne i Næstved, hvori de underrettede ham om, at en Pastor Thorsen fra Amerika for nogle Dage siden havde holdt et Foredrag der i Byen, ledsaget af Illustrationer; hans Hensigt dermed var at „afsløre Mormonismens Elendigheder", som det hed. Et Udklip af „Næstved Tidende" angaaende Mødets Forløb medfulgte, og af dette fremgik det, at det var de gamle Røverhistorier, der var opvartet med. Da Brødrene i Næstved mente, at en Imødegaaelse var paa sin Plads, udtalte de Ønsket om, at nogen fra Missionens Hovedkvarter vilde

komme til Byen og deltage i nogle Møder. Præs. Sørensen var syg og sengeliggende af en stærk Forkjølelse, saa han umulig kunde komme til Stede. Selv befandt De Dem jo i Jylland, travlt beskjæftiget med at holde illustrerede Foredrag om Mormonfolket ude og hjemme, og jeg maatte derfor tage afsted for at opfylde Brødrenes Ønske.

I Selskab med Ældsterne Jos. K. Nicholes og Alvin E. Olsen toge vi med Toget Mandag Formiddag og ankom til Næstved om Eftermiddagen; vi bleve modtagne af Ældsterne Andrew C. Andersen og Wm. Squires, som virke der i Byen, og vi bleve snart klare over Situationen og hvad der var ivente for os.

C. Andersen hedder den Mand, af hvem vi leje vort lille Lokale der i Byen; han tilhører ikke vort Samfund, men er en trofast Ven af os, da han er velkjendt med vor Lære og har en Søster med Familie i Utah. Han følte sig paa Sandhedens og Folkelighedens Vegne saa indigneret over Indholdet af Pastor Thorsens Foredrag, at han besluttede at indbyde Stadens Indvaanere til et Massemøde, hvor han vilde optage de Punkter, Pastoren havde fremholdt som Sandhed, bevise deres Usandhed og derpaa lade der blive fri Diskussion; saa kunde Folket dømme for sig selv. Som en vægtig Allieret havde han Chr. Terkelsen fra Herlufmagle, en god og hæderlig Mand, som ikke tilhører Mormonsamfundet, men som i 5 Aar har opholdt sig i Utah og næsten udelukkende arbejdet for Mormoner; hans Hjerte var fuldt af Tak og Velsignelse over den Behandling, han nød allevegne under sit Ophold iblandt dem.

Mødet afholdtes i en stor, smuk Sal i „Dania", der var fyldt til Trængsel, saa at selv de tilstødende Værelser, Entreerne og Trapperne vare fulde af nysgjerrige og interesserede Tilhørere. Hr. Andersen traadte som Indbyder frem paa Forhøjningen og gjorde Rede for Mødets Hensigt og for hans Bevæggrunde til at have indbudt dertil, og i en klar, fyndig og kraftig ¾ Times Indledningstale optog han de forskjellige Punkter, som Pastor Thorsen havde fremført for Folket, og beviste, at de vare baade ugrundede, usande og ondskabsfulde og flere af dem absurde og latterlige. Det, som Taleren særlig vilde til Livs, var „Blodforsoningslæren", som Pastoren havde fremholdt, og som bragte „Hjertet til at standse og Haaret til at rejse sig" paa Tilhørernes Hoved hin mindeværdige Aften i Theatersalen. Naar Pastoren havde fortalt, at Mormonerne i Utah dræbte de Medlemmer, som faldt fra Troen, saa viste Taleren med uimodsigelige Beviser, hvor usandfærdigt dette var; de tre Hovedvidner til Mormons Bog vare alle Tre blevne udelukkede og havde forladt Profeten Joseph og Kirken i mange Aar; de to af dem vare imidlertid komne tilbage, men den Tredie døde, gammel og mæt af Dage, uden at have forenet sig med Kirken paany. Taleren spurgte, hvorfor disse Mænd, der vare saa højt oppe i Værdighed, ikke

vare blevne ryddede af Vejen, naar en slig Fremgangsmaade anvendtes? Han modbeviste derefter Beskyldningerne angaaende Forbrydere og Usædelighed ved at drage Paralleller mellem Tilstanden hos Mormonfolket og i den danske Folkekirke, hvilket Alt overvejende faldt ud til Fordel for de Første.

Da Indlederen var færdig, valgte Forsamlingen Adjunkt Mørch fra Herlufsholms Højskole til Dirigent. Han udførte sit Hverv paa en meget dygtig Maade til Trods for den Storm, som nu begyndte. De, som kastede sig i Breschen for den fraværende Pastor Thorsen, vare Lærer Koefoed fra Kjøge, Pastor Schamby fra Lille Næstved, Postbud Mortensen, som forøvrigt er Baptistpræst, Pastor Bang og Arbejdsmand Jacobsen. Hovedindholdet af Alt, hvad de sagde, var en Opremsning af de Fabler, man i de sidste Aar har anvendt som Anti-Mormon-Korstogenes Skjoldmærke.

Interessant var det alligevel at se, hvordan de forskjellige Strømninger af Tro og Anskuelser alle løb sammen til en eneste mudret vældig Flod af Bitterhed og Udryddelseslyst mod den lille Haandfuld af Mormoner, som findes i Verden, og over os faa, som vare tilstede, maaske ikke mere end et Dusin, haglede det ned med Uvillie, Insinuationer og Beskyldninger. Det mindede meget om den Gang, da Nazaræeren skulde domfældes: Herodes og Pilatus bleve Venner til Trods for de betydelige Uoverensstemmelser, der existerede mellem dem.

Selv fik jeg en god Anledning til at forsvare mit Folk og vor Sag, og jeg blev hørt med stor Opmærksomhed. Vor Ven Terkelsen fik to Gange Ordet og gav os et smukt Skudsmaal for Ærlighed, Hæderlighed og praktisk Kristendom baade i Hjem og Kommune.

Baade til Hr. Bybud Andersen og til Hr. Chr. Terkelsen bringer „Stjernen" paa De Sidste-Dages Helliges Vegne vor hjertelige Tak. Forfriskende er det i Sandhed at finde Mænd, der uforfærdet tage Standpunkt for et upopulært og forhadt Folk, som Præster og Presse anse som uværdige til at kaldes Kristne, og for hvem Kjætterbaalet alene anses passende.

Mødet endte i Fred og Ro, og jeg følte, at selv om vi Mormoner ikke havde Majoriteten paa vor Side, saa havde Indremissionspartiet dog langt færre Velyndere efter Debatten end før dens Begyndelse; thi deres Kristenkjærligheds klovne Hov kom for meget til Syne hos de forskjellige Talere.

Vi bekjendtgjorde inden Mødets Slutning, at vi vilde afholde et Møde i samme Sal den følgende Aften, hvor vi vilde redegjøre for saa meget af vor Lære, som Tiden tillod, og vi indbød Enhver til at komme til Stede.

Tirsdag Aften den 14. afholdt vi det averterede Møde og havde den Glæde at se en respektabel Forsamling paa omkring 200 Mennesker

af forskjellige Trosretninger, som opmærksomt lyttede til. Ældste Alvin E. Olsen var den første Taler, hvorefter jeg benyttede det øvrige af Tiden med tildels at berøre og oplyse om den foregaaende Aftens Stridsspørgsmaal og forøvrigt oplyse om Mormonfolkets Tro og Praksis i politisk, religiøs, social og kulturel Henseende. Vore Udtalelser fremkom i en sindig, rolig og ydmyg kristen Aand, hvis gode Indflydelse virkede velgjørende paa ærlige, forstandige og tolerante Mennesker, som maaske aldrig før havde haft Lejlighed til at høre „Mormonismen" forklaret af en Mormon.

Dette var sikkerlig det største Mormonmøde, som Næstved nogen Tid har været Vidne til, og til Trods for, at alle Talerne paa Modstandernes Side den foregaaende Aften raabte: „Luk Døren for Mormonerne!" og stadig brugte det som Omkvæd, saa er jeg overbevist om, at de Herrer Præster ville finde, at deres Stilling med Hensyn til Sandhed og Retsind har lidt et uopretteligt Nederlag hos tænkende Mennesker. Vort Møde afgiver en yderligere Bekræftelse paa det gamle Ordsprog: „Hvo, som graver en Grav for Andre, falder ofte selv i den."

Deres for Sandhed og Ret
O. J. Andersen.

Missionærernes Rapport for Februar 1911.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	16	12063	265	6494	469	52	4	4	2
Andrew Funk	Aarhus	21	12686	247	5187	633	116	7		5
Anton J. T. Sørensen	Kjøbenhavn	22	22312	634	13769	469	109	7		5
Christen M. Jensen	Bergen	17	9013	378	4157	534	88	1		1
Peter C. Rasmussen	Kristiania	30	18441	137	6482	637	182	6		
Jacob W. Olsen	Trondhjem	12	7487	167	2468	344	62	1	1	1
Totalsum for Missionen		118	82002	1828	38557	3086	609	26	5	14

Indhold:

Bibelen og Mormons Bog....... 81
Vor civile og religiøse Arv...... 85
Hvad traadløs Telegraf kan udrette 87
Redaktionelt:
Tro og Subordination........ 88
Missionsnyheder.............. 90
Søndagsskolernes Program..... 92
Korrespondance................ 93
Missionærernes Rapport......... 96

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).